

Xivl om de Spørgsmaal, som kunne opstaa i denne Anledning. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaa, at denne Del af § 51 skal udgaa, og at der i dens Sted bliver indsat den Bestemmelse, som det oprindelige Forslag fra Regjeringen indeholdt. Denne § 51 om Søer stod i en noget anden og tilbøielig i en uheldigere Skikkelse i det Lovforslag, som blev forelagt Landsstinget ifjor, og det Udvalg, som behandlede dette, havde endel Betænkelighed ved at optage den i Loven og ønskede egentlig det Samme, som jeg her har ytret, at den skulde udgaa. Men imidlertid enedes man om den Resuktion, som her findes i mit Ændringsforslag, og som jeg foreslaar gjenindsat i Loven. Jeg anbefaler saaledes denne Forandring til Thingets Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Steel): Det har ikke overrasket mig, at det ærede Medlem har fundet nogen Betænkelighed ved Lovens § 51, fordi jeg, som jeg yttrede ved Sagens forrige Behandling, selv har havt ikke liden Betænkelighed ved de der givne Bestemmelser. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem deri, at egentlig talt staar det Emne, som omhandles der, ikke i nogen umiddelbar Forbindelse med Lovens øvrige Indhold, idet det hverken angaar Bands Afledning eller Benyttelse. Imidlertid maa man jo dog sige, at det er et Anliggende, som grændser nær op til det, der iøvrigt er Genstand for Behandling i Loven, idet der jo der ikke blot handles om Sænkning af Bandstanden i en Sø i den Hensigt at tilvejebringe nye Arealer til Dyrkning og Benyttelse, men Sænkningen ogsaa kan staa i Forbindelse med Anslet om at kunne tilvejebringe en bedre og fuldstændigere Bandoafledning paa tilstødende Arealer. Grunden, hvorfor dette Anliggende har faaet Plads i denne Lov, er dog ikke væsentligt den Forbindelse, hvori det naturligt kan sættes med Bestræbelserne for en hensigtsmæssig Bandoafledning, men i en længere Mærkelse er der, før der var Tale om Nedsættelse af en Kommission til Behandling af Spørgsmaalet om Bands Afledning og Benyttelse, kommet jevnlig eller i alt Fald flere Gange Henvendelser, ja direkte Andragender til Regjeringen om, at der maatte udkomme en Lov, hvorved der gaves noget lettere Afgang til Sænkning af Bandstanden i en Sø end den, som eksisterer ifølge Forordningen af 1790. Det kan nemlig ikke negtes, at der er de Steder, hvor betydelige økonomiske Interesser ere knyttede til Sænkningen af Bandstanden i en Sø, og det Interesser af en saadan Betydning, at der kunde være Anledning til, at den Angangen til et saadant Foretagende gjordes mulig, uagtet der kunde være en eller anden Interessent, der, fordi hans Interesser ikke i samme Grad vare knyttede til et saadant Fore-

tagende som de Andre, kunde siges ikke at have nogen Interesse i Bandstandens Sænkning. Naar man nu bibeholdt den Regel, som indeholdes i Forordningen af 1790, og som var overgaaet i Regjeringens Forslag, og som ogsaa nu foreligger i det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem, vilde der fremdeles, for at en saadan Udtyrring eller Sænkning af Bandstanden kan finde Sted, udtræves alle de interesserede, tilgrændsende Lodbæieres Samtykke, og jeg ser i Grunden ikke, at man behøver en Lovregel for at sige, at det kan ske, naar alle de Interesserede ere enige derom. Hvis man altsaa ikke havde taget Emnet op i denne Lov, tror jeg, at man vilde blive nødt til i en nærmere Fremtid at beskæftige Lovgivningsvirksomheden med denne Sag, og jeg kan dog ikke tro Andet, end at man i hvert Fald vil finde det rigtigt at indkomme de fremsatte Ønsker ved at gjøre det muligt, at saadanne Foretagender af stor økonomisk Betydning kunne gjenføres, naar man paa den anden Side saa vidt gjørligt sørger for, at ingen af de i Sagen Interesserede udsættes for at lide noget Tab derved. Det er Grunden, hvorfor man optog Sagen i denne Lov, hvortil kom, at man, naar Loven udkom i den Skikkelse, hvori den foreligger, kunde slaa en Strøg over hele den tidligere Lovgivning, hvilket ikke vilde blive Tilfældet, hvis man bestandig skulde have gjældende, saa vidt jeg huffer, § 5 i Forordningen af 1790, der giver Regler for dette Tilfælde. Under de Omstændigheder har jeg troet det rigtigt at lade Bestemmelserne erholde Plads heri Loven, og endstjøndt jeg ikke er blind for, at man naturligvis kan tænke sig Tilfælde, hvor den Regel, der er givet i § 51, kan komme til at bære en enkelt Lodbægers eller enkelte Lodbægers Interesser paa en ikke ganske usølelig Maade, tror jeg dog, at jeg, naar man tager i Betragtning de forskellige Hensyn, der maa gjøre sig gjældende her, maa fraraabe at vedtage det foreliggende Ændringsforslag. I § 51 er der ganske vist givet Leilighed til, at de to Urediede af de tilgrændsende Lodbæiere, som ere Lodbægere i Søen, kunne forlange en Landvæsenkommission til at tage under Overveelse, hvorvidt en Sænkning af Bandstanden skal finde Sted eller ikke; men det maa jo dog bemærkes, at der udtrykkelig er forbeholdt dem fuld Erstatning, hvis de skulde lide noget Tab ved den tilsigtede Udtyrring, og det er ligeledes sagt, at de, forsaavidt de ikke have Interesse deri, selvsølgelig ogsaa kunne blive fri for at deltage i Omkostningerne ved Udøvelsen deraf. Der er jo altsaa saa vidt muligt i hvert Tilfælde givet de Paagjældende Udseende til fuld Erstatning og til Skadesløsholdelse. Nu kan det ikke negtes, at der jo kan være en Mand, som kan elske sin Eiendom og holder af, at have